

[Guldborg.]

jeg gerne sige, det skal man nemlig aldrig opgive.

Jeg vil dog sige til hr. Svend Jakobsen, når han taler om forhandlingsforløbet, at det er jo ikke alene et spørgsmål om teknikken i forhandlingen og chasseurne og manøvrerne, og hvad det nu ellers kan være, men sandelig i høj grad også — det har for vort vedkommende været afgørende —: hvad er indholdet egentlig? Hvad er det, man vil, vil vi noget forskelligt?

Jeg skal da ikke nægte, at for venstres vedkommende må man nok sige, at der næsten hele vejen igennem har ligget en ganske klar, principielt anden opfattelse og et ønske om en helt anden retning i boligpolitikken end det, vi har mødt i forskellige former og under forskellige forhandlingsforsøg fra socialdemokratiet, og som er nedfældet nu i den aftale, der er truffet i et forlig mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti. Derfor skal jeg bruge en væsentlig del af min taletid her på at tage stilling til disse ting, som jo ikke afviger væsentligt fra, hvad vi har haft lejlighed til at drøfte i udvalget. Det er jo sådan, at de fleste af disse tanker har været behandlet gennem lang tid, det vil jeg da gerne medgive, og vi har både haft lejlighed til at studere dem og til at stille spørgsmål. Jeg vil ikke dermed sige, at der ikke er flere ting, man kan spekulere over, men man kan ikke sige, at vi ikke har haft lejlighed til at gå ind i de fleste af de problemer, som nu er indeholdt i S-SF-forliget.

Jeg ser bort fra spørgsmålet om ophævelse af refusionen for moms. Vi har i venstre før givet udtryk for, at hvis vi skulle deltage i en samlet boligløsning, som vi i øvrigt mente var rigtig, så ville dette også komme til at indgå i den.

Jeg ser ligeledes bort fra revisionen af boligsikringen. Alle må være enige om, at vedtager man en gennemgribende ændring af boliglovgivningen her i landet, så må man også i den sidste ende, ved opsummeringen af resultatet, foretage en gennemgribende behandling af boligsikringsloven. Det er vel heller ikke de steder, der har været de store problemer.

Det næste punkt i forliget mellem S og SF vedrører indeksslåneordningen, og det er en principiel nyskabelse, som er meget vigtig.

Jeg ved godt, at der har været mange interessante drøftelser om dette; det er ligesom startet med noget med indeksobligationer, og det har måske gjort det lidt mere interessant. Men når man ser, hvad indeksslåneordningen er, sådan som den er foreslået, og som den fremgår af protokollen, så må man have lov at sige, at dette er dog et forunderligt dyr. Det står ligefrem klart i protokollen, at denne ordning skal laves således, at der sikres en begyndelsesleje på 127 kr. pr. m² efter prisniveau april 1973. Punktum finale. Så er det altså ligegyldigt, hvad man bygger, og hvad det har kostet. 127 kr. pr. m², resten ordnes af en indeksslåneordning, færdig.

Jeg har set mange kloge pander rynket ved studiet af indeksslåneordningen for at finde ud af, om der var et subsidieelement i det, og det har været en af de mere sære oplevelser under behandlingen af dette lovforslag. Vi har i øjeblikket en rentefod, der ligger oppe omkring 12 pct. Vi har en rentesikringsordning på ca. 6 pct. Den trappes af efter en bestemt metode, den virker altså ikke ubegrænset, men i den periode, hvori den virker, virker den som et subsidie, nemlig gennem nedsættelse af renten fra 12 pct. til 6 pct. Hvis man regner med 10.000 lejligheder om året til de byggepriser, vi har, så viser det sig, at i løbet af den 12 års periode, hvori rentesikringen løber, indebærer den et rentetilskud på 716 mill. kr. eller deromkring. Tænk, hvor forunderligt; når man tager den foreslåede 3 pct.s indeksslåneordning, så giver den minsandten 1.432 mill. kr. i rentetilskud. Det er næsten nøjagtig det dobbelte — ikke helt, fordi ordningen ikke tidsmæssigt forløber helt på samme måde. Det er altså det, socialdemokratiet kalder en besparelse.

For venstres vedkommende har vi fra starten af, da dette forslag kom frem, modsat os det. Det er en lukket ordning, der er tale om en forskelsbehandling, og ordningen repræsenterer indtil videre en fordobling af det nuværende tilskud, som ydes i form af rentesikring; det hele sker på forventet efterbetaling, under statens garanti i de næste 40 år. Med de 127 kr. pr. m² siger man i og for sig: ih, hvor det går! Bare vi får lov at bygge, så kan eftertiden betale.

Det har hele tiden, helt tilbage fra boligforhandlingerne i 1966, hvis formål var at afvikle denne form for støtte, været venstres